

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 września 2016 r.,
sprawy **R. R.**
skazanego z art. 291 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt II AKa (...)
utrzymującego w mocy, w odniesieniu do wskazanego wyżej skazanego,
wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 24 lipca 2015 r., sygn. akt III K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne i poniesionymi wydatkami tego postępowania obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2015 r. (sygn. akt III K (...)) Sąd Okręgowy w W. uznał R. R. za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. LXXV – LXXVI części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw tj. przestępstw z art. 291 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Od powyższego wyroku apelację – w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze - wniosła obrońca oskarżonego podnosząc jej „rażącą surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, a nadto do jego właściwości i warunków osobistych oraz postawy w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym, a w konsekwencji wymierzenie zbyt surowej kary łącznej w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności”. Obrońca domagała się zmiany wyroku i wymierzenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu apelacji, wyrokiem z dnia 27 stycznia 2016 r. (sygn. akt II AKa (...)) w odniesieniu do R. R. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wywiodła obrońca skazanego zarzucając mu

„rażące i mogące mieć istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa karnego procesowego, to jest:

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z 453 § 3 k.p.k. polegające na niepełnym ustosunkowaniu się przez Sąd Apelacyjny do wszystkich zarzutów i wniosków apelacyjnych oskarżonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku;
- art. 457 § 3 k.p.k. polegającym na nienależytym rozważeniu i uzasadnieniu zarzutów i wniosków apelacji skutkiem czego było naruszenie art. 7 k.p.k., polegające na ocenie wszystkich przeprowadzonych dowodów z naruszeniem zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego”.

W konkluzji kasacji obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w [...]. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego R. R. okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Podkreślenia w tym miejscu wymaga to, iż apelacja obrońcy oskarżonego kwestionowała sferę

wymiaru kary. Choć nie wynika to z części wstępnej kasacji, uzasadnienie tego środka zaskarżenia jednoznacznie wskazuje, iż jego autorka wywodzi, iż na skutek nieprawidłowego rozpoznania zarzutów i wniosków apelacji utrzymano w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego mimo, iż wymierzona nim kara była rażąco niewspółmiernie surowa (nie doszło do warunkowego zawieszenia jej wykonania).

W powyższym kontekście podkreślenia wymaga to, iż zgodnie z dyspozycją art. 523 § 1 *in fine* k.p.k. kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Zakaz ten nie oznacza zupełnej niedopuszczalności podnoszenia w kasacji zarzutu niewspółmierności kary. Prawidłowa interpretacja powyższego przepisu, znajdująca oparcie w utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego wskazuje, że zaskarżenie kasacją rozstrzygnięcia o karze jest jednak możliwe tylko wtedy, gdy zarzuca się rażącą obrazę prawa karnego materialnego lub procesowego, która miała istotny wpływ na treść wyroku skutkując rażącą niewspółmiernością kary (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 3 listopada 1999 r., IV KKN 206/99, OSNKW 2000/1-2/15; wyrok Sądu Najwyższego z 31 maja 2001 r., IV KKN 67/01, LEX nr 51838). Przenosząc tę uwagę na grunt analizowanego w tej sprawie układu procesowego autorka kasacji musiałaby wykazać, że Sąd Apelacyjny dopuścił się w ramach kontroli odwoławczej wskazanych wyżej naruszeń lub te naruszenia – zaistniałe w wyroku sądu pierwszej instancji – „zaabsorbował”. Niczego takiego jednak w kasacji nie wykazano. W żadnym stopniu organ odwoławczy nie uchybił dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., czego dowodzi analiza części motywacyjnej wyroku sądu odwoławczego zestawiona z zawartością uzasadnienia kasacji.

Zupełnie niezrozumiałe jest powołanie się przez autorkę kasacji na fakt naruszenia art. 453 § 3 k.p.k., który to przepis dotyczy przecież kolejności udzielania głosu stronom w postępowaniu odwoławczym.

Nie doszło też – na co wskazuje treść uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego - do „zaabsorbowania” naruszenia art. 7 k.p.k. zaistniałego przed Sądem Okręgowym. W żadnym stopniu nie wykazano w kasacji, iż Sąd Okręgowy dopuścił się w sferze związanej z wymiarem kary naruszenia art. 7 k.p.k., które zostałyby „przeniesione” na poziom odwoławczy.

Skarżąca w kasacji ograniczyła się do przedstawienia własnej oceny okoliczności rzutujących na wymiar kary. Tymczasem Sąd Apelacyjny, wbrew twierdzeniom skarżącej, rzetelnie rozważył zarzuty apelacji dotyczące wymiaru kary i dał temu wyraz w uzasadnieniu wydanego wyroku. Odniósł się także w stopniu wystarczająco czytelnym do kwestii związanej z dokumentami przedłożonymi w odniesieniu do skazanego w postępowaniu apelacyjnym. W konkluzji Sąd Apelacyjny podzielił jako trafne stanowisko Sądu Okręgowego co do braku pozytywnej prognozy kryminologicznej uzasadniającej warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec R. R..

Mając powyższe na uwadze i nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, przy czym – kierując się wskazaniem art. 637a k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. - zwolnił skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne i poniesionymi wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa.